

„Já počkám venku,“ prohlásí babi. „Ale klidně si dej načas. Vůbec si nemusíš dělat starost, že tady úplně sama čekám v té mokré a studené mlze.“ Zavrtí prsty na obou nohou. „Bosá, chudá a mrtvá.“

„Nech si to,“ odseknu a vyrazím ke kostelu.

„Že pozdravuju Clarka Gablea!“ zavolá ještě za mnou, když otevírám vrata. Clark Gable je její přezdívka pro Boha. Vstoupím a obklopí mě teplo a světlo. Máma do kostelů chodila hodně a vždycky tahala Noaha a mě s sebou. Ale nikdy, když se konala mše. Říkala, že ráda pobývá na posvátných místech sama. Já teď už taky.

Když potřebuješ božskou pomoc, otevři ve svatostánku lahev, a když odcházíš, znova ji zavři

(Máma říkala, že se občas schovávala před svými přestoupskými „opatřeními“ v okolních kostelích. Nejspíš potřebovala větší dávku pomoci než jen lahev, i když jsem ji nikdy nedokázala přimět, aby o téhle době svého života mluvila.)

Tenhle kostel vypadá spíš jako loď z tmavého dřeva s jasně barevnými vitrážovými okny, na kterých Noe staví archu, Noe vítá zvířata na palubě, Noe, Noe, Noe. Noah. Povzdechnu si.

Z každých dvojčat je jedno anděl, jedno ďábel

Sednu si do druhé lavice. Rázně si tře paže, abych se zahřála, a přemýšlím přitom, co povím Guillermu Garcíovi. Co *Polámaná Já, hrouda číslo osm* může říct Rockové hvězdě sochařského světa? Muži, který vejde do místnosti a stěny se zřítí? Jak ho přesvědčím, že je absolutně nezbytné, aby mě učil? Že když tu sochu vytvořím, tak...

Ozve se hlasitý rachot, takže div nevyletím z myšlenek, ze sedadla i z kůže najednou.

„Ale sakra, tys mě vyděsila!“ Hluboký, šeptavý hlas s britským přízvukem přichází od chlapíka skloněného před oltářem, který právě sbírá shozený svícen. „Proboha, to snad není pravda, já jsem zrovna v kostele řekl sakra! A proboha, zrovna jsem řekl proboha! Ježíši!“ Vstane, postaví svícen na místo, pak se usměje tak nakřivo, že jsem něco takového ještě u nikoho neviděla – jako kdyby ho namaloval Picasso. „Asi přijdu do pekla.“ Na levé tváři má nerovnou jizvu a ještě jednu od kořene nosu ke rtům. „No, to je jedno,“ pokračuje pološeptem. „Vždycky jsem si říkal, že v nebi bude nuda. Ty směšný naducaný obláčky. Ta otupující záplava bílé. A k tomu spousta povýšených, morálně bezvadných dobrodějů.“ Nevyrovnaný úsměv ovládá celý obličej. Je to netrpělivý, lehkomyšlný úsměv s uraženým zubem na asymetrickém pokřiveném obličejí. Ten kluk prostě vypadá fantasticky, jako úžasně sexy lump, tedy ne že bych si všimla.

Jakákoli viditelná zvláštnost na obličejí značí podobnou zvláštnost povahy
(Hmmm.)

A kde se tu vzal? Vypadá to, že z Anglie, ale to se sem uprostřed monologu teleportoval?

„Pardon,“ zašeptá a prohlíží si mě. Uvědomím si, že pořad ještě sedím tak, jak jsem předtím ztuhla – ruce připlácnuté k hrudi, pusou otevřenou úžasem. Rychle to napravím. „Nechtěl jsem tě vyděsit,“ omluví se. „Nevěděl jsem, že tu někdo je. Sem nikdy nikdo nechodí.“ Bývá tu často? Nejspíš se kaje. Vypadá, že nějaké ty hříchy má, a pořádné. Ukáže na dvířka za oltářem. „Schovával jsem se támhle, fotil jsem.“